

3244

La desenfeynada

Comedia vilatana en un acte y en prosa

ORIGINAL DE

R. RAMON Y VIDALES

Estrenada ab éxit en lo *Teatre Catalá* (Romea)

la nit del 23 de Setembre de 1905

Preu **UNA** pesseta.

BARCELONA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR, LLIBRERIA ESPANYOLA

20, Rambla del Mitj, 20

1905

Al inteligente apun-
tador J. P. Acuña
su amigo

J. Jarama

LA DESENFENADA

La desenfeynada

Comedia vilatana (en un acte y en prosa)

ORIGINAL DE

R. RAMON Y VIDALES

Estrenada ab éxit en lo *Teatre Catalá* (Romeu)

la nit del 23 de Setembre de 1905

VENDRELL

Imprempla RAMON GERMANS Y NEBOT, Teatro, 18

1905

REPARTIMENT

SRA. PACA,	40 anys.	. . .	SRA. PARREÑO.
CONXITA,	18 »	. . .	» JARQUE.
ANTONIETA,	22 »	. . .	» BARÓ.
MUNDETA,	30 »	. . .	» FAURA.
SR. FIDEL,	50 »	. . .	SR. CAPDEVILA.
SR. JOSEPH,	48 »	. . .	» VINYAS.
PEPITO,	20 »	. . .	» DOMENECH.
CELESTINO,	28 »	. . .	» BARBOSA.

Direcció artística, Sr. Capdevila.

Epoca actual. Dreta y esquerra las del actor.

Aquesta obra es propietat de son autor, qui 's reserva tots los drets.

La Associació d' Autors Espanyols, es la autorisada pera 'l cobro de la propietat literaria.

ACTE ÚNICH

Sala recibidor senzilla, ab mobles anticuats de noguera y asiento de palla fina, una taula quadrada ab tapete descolorit, sobre la qual hi haurá uns quants llibres, una pinta de pentinar y altres objectes ben diferents, y al costat un silló. A sobre d'una cadira un pentinador blanch á tall de devantal gran dels que 's posan las donas á las espatllas quan las pentinan, y en algunas altras cadiras més roba ó altres objectes. En un recó una escombra per estrenar; y per terra retalls y papers. En coniuert, que 's noti en la habitació cert desordre y deixadesa.

Porta al foro que dona á un corredor, y altra á la esquerra, en primer terme. A la dreta, balcó.

ESCENA PRIMERA

Al aixecarse 'l teló la escena estará deserta, sentintse els repichs d'una campaneta de las de cordó. Vé ANTONIETA pel foro.

ANTO. Ja vaig!... Y qu' es amohinosa aquesta dona! Vejam qué vol ara.

Entra á la porta del cuarto de la esquerra, tornant á surtir al poch rato, portant un plat, un got, un cobert y un tovalló, deixantho tot sobre la taula.

Ja s' ha pispat la costella al llit, y ara pórtali la novela, que vol llegir una estona avans de llevarse. No sé com no

está més grassa! Veyàm si es aquí 'l llibre que deman. (*Llegint els títuls.*) «La hija del crimen ó la muerta enterrada en vida». Que deu ser esgarrifós aixó. «La mujer adúltera». Quina mena de dona deu ser aquesta? «El beso maldito ó la venganza de una esposa». Aquesta es la novela que demana la senyora Paca. Anémli á portar.

(*Al anarsen apareix Sr. Fidel pel foro.*)

ESCENA II.

ANTONIETA y SR. FIDEL.

- FIDEL Antonieta!... Antonieta!...
- ANTO. Ah, es vosté, senyor Fidel?
- FIDEL Portam l' esmorsá desseguida que tinch de tornar á surtir.
- ANTO. Oh, no 'l tinch pas arreglat encara.
- FIDEL Mare de Deu!.. Mare de Deu!... Donchs, qué has fet?
- ANTO. Ja veurá: desfés el xacolata y escalfa la llet per la senyora; després ves á plasa; en tornant, cóu una costella á la graella...
- FIDEL Donchs, pórtala, depressa!
- ANTO. Oh, era per la senyora.
- FIDEL Podías cóuren dugas, dona.
- ANTO. Ja veurá; la senyora m' ha dit que no més ne portés una.
- FIDEL Apa, donchs; fesme una truyteta... un ou ferrat... qualsevol cosa.
- (*Torna á repicar la campana.*)
- ANTO. Tindrà de mortificarse, que la senyora 'm crida.
- FIDEL Que encara no s' ha llevat?
- ANTO. No, senyor.
- FIDEL Mare de Deu!... Mare de Deu!...

ANTO. Ara li porto aquest llibre, perque vol
llegir una estona al llit.

FIDEL Sempre encaparrada ab las novelotas!
(*Altre repich de campana.*)

ANTO. Veu?... vosté m' entretè y després la
senyora 'm renya!

(*Entra al cuarto.*)

ESCENA III

SR. FIDEL.

FIDEL Mare de Deu!... Mare de Deu!... Y tot
va aixís á casa, á tres quarts de quinze!
Tan mateix la Paca en fa una mica mas-
sa y abusa de la meva bondat. Mentres
pugui cuydar cosas dels altres, entrometres
en festetjos, anar sempre rode-
jada d' un estol de xicotas y aparellar-
las ab els joves com qui posa cria de
canaris, ja está en sas glorias, y entre
tant, á casa tot va enrenou, y no diném
ni sopém may á la mateixa hora, per-
que quan no es ella la que falta, es la
minyona, que s' ha aturat á ferla petar
ab algún xicot, ó no ha vingut encara
de sarau, y á mí, quan no 'm faltan un
parell de botons á las calsas, me sobra
un descusit á la americana!... Mare de
Deu!... Mare de Deu!...

ESCENA IV

SR. FIDEL y ANTONIETA.

ANTO. Ara li podré fer l' esmorsar, si vol.

FIDEL Vaya si ho vull!... Mira, ferram un pa-
rell d' ous.

ANTO. Desseguida. (*Mitj mutis, retornant.*) Ara
penso que no hi há cap ou á casa.

- FIDEL. Mare de Deu!... Mare de Deu!... Vés, donchs, portam lo que vulguis.
- ANTO. No sé pas si hi haurá res.
- FIDEL. Y donchs, que no tinch d' esmorsar jo?
- ANTO. Ara hi cáich!... Vol un tall de truyta que va quedar del sopá d'ahir?
- FIDEL. Vinga 'l tall de truyta!
- ANTO. Que li escalfaré?
- FIDEL. No, no!... Pot ser me surtirías en que no tens paella.
- ANTO. Vaig á buscarli. (*Se 'n va pel foro.*)

ESCENA V

SR FIDEL

- FIDEL. Mare de Deu!... Mare de Deu!... Tenir de ser sempre 'l sinqueda!... Y veure sempre aquesta poca endressa á casa!... Tot enreaou: roba abandonada sobre las cadiras; llibres, plats y vidre tot barrejat en aquesta taula; papers y retalls per terra!... Mare de Deu!... Mare de Deu!... Al menys Nostre Senyor ens hagués concedit fruyt de benedicció, pot ser aixís la Paca, distreta ab la maynada, no 's cuydaria tant dels altres y cuydaria més de casa nostra!

ESCENA VI

SR. FIDEL y ANTONIETA, que porta un plat, forquilla, got y ampolla negra de las de posar ví, pero buyda, deixantho tot sobre la taula.

- ANTO. L' esmorsá.
- FIDEL. Santa paraula! (*Pren assiento á la taula.*)
Mare de Deu!... Mare de Deu!... Y tinch de menjar entre tanta runa com hi há en aquesta taula?... Fins una pinta ple-

na de cabells!... Antonieta, una mica més de llimpiesa, filla!

ANTO. Que 's creu que 's pot fer tot d'una vegada? (*Ho enretira tot á un costat de taula.*) Demá hem de fer dissapte.

FIDEL Bueno, bueno, bueno!... (*Tot menjant.*) No ha vingut pas cap recado?

ANTO. Si, senyor: el Cisco Rata.

FIDEL Qué vol?

ANTO. Diu que hi passi á visitar la somera, que desde ahir diu que va coixa y se li ha inflat tota l'anca dreta.

FIDEL Devia donar una mala recalçada. Oy que 'l Cisco me deu encara dugas anyadas de conducta; pero no li goso á dir res: es tan pobre!

ANTO. Es massa bó vosté.

FIDEL Massa!... Ojalá no ho fos tant. (No t'estarias pas tú á casa.)

ANTO. Per de prompte, jo ja li he donat un remey al Cisco per curar la somera.

FIDEL Tú?... Y qué entens de veterinaria?

ANTO. El pare ho va fer ab el burro de casa, que si fa no fa, tenia 'l mateix mal que la somera del Cisco.

FIDEL Veyám, explica 'l remey.

ANTO. Se fan bullir, junt ab herbas fortas de montanya, tres caps de birets negres

FIDEL Ja, ja, ja!... Y no poden ser de birets blancs?

ANTO. No, senyor, han de ser negres. Y quan tot es ben bullit, s'aixafa, se'n fa un cataplasme y 's posa sobre l'infló.

FIDEL Y 's va curar el burro de ton pare?

ANTO. De cop va semblar que se havia aixeribit, pero després, ay qué tinch, ay qué tinch, se va morir.

FIDEL De vellesa?

ANTO. No, senyor: al cap de tres días.

FIDEL Oh, ignorancia, que sempre 't fias de

curanderos! Haguessiu anat á buscar al veterinari... (*Va per posarse vi y resulta l' ampolla buyda.*) Pero, si lo hi há una gota de ví!

ANTO. Ara me 'n recordo!... Ahir á sopá se va acabar.

FIDEL Digas que no us recordeu de Santa Bárbara fins que trona!

ANTO. Qué vol dir?

FIDEL (*Alsantse, enfadat.*) Que no penséu en fer portar pá fins que no n' hi ha molla; ni ví fins que s' ha acabat, com ara; y ahir mateix, no varem poguer amanir l' enciam per falta d' oli!... Mare de Deu!... Mare de Deu!... ¡Aixó ja passa de mida!

ANTO. Me fa riure vosté; que 's pensa que una té cap per tot?

FIDEL Ben mirat, no 'n tens tú la culpa, que al fi y al cap, fas lo que veus fer.

ANTO. Vol que 'n vagi á buscar?

FIDEL No, no!... Pot ser no tornarias fins á l' hora de dinar. Ja beuré á cal Rafecas, que hi haig de tenir consulta per l' eugua ab el senyor Gomá del Arbós. Si 'm demanan seré allí. Mare de Deu!... Mare de Deu!... ¡Aixó ja passa de mida!

(*Se 'n va.*)

ESCENA VII

ANTONIETA, y a viat SRA. PACA.

ANTO. Será tan bon home y tan bon manescal com vulguin el senyor Fidel; pero tan mateix se cuyda una mica massa de las feynas de la casa. En tot troba qué dir!

La Sra Paca surt del cuarto, ab el llibre obert y llegint Va ab *maliné*, el cap despentinat y ab *torcidos* de paper Se dirigeix ab calma al silló, ahont s hi asséu, continuant la lectura.

(Hola; aquí tenim á donya Paca! No la destorbém, que quan llegeix no está per brochs.)

Antonieta fa com qui endressa, cantant á mitja veu.
Pausa llarga.

PACA Antonieta! (*Sens deixar la lectura.*)

ANTO. Què mana, senyora?

PACA No cantis, filla, que 'm fas perdre 'l curs de la narració.

ANTO. (Muts á la gabia... Lo millor serà deixar-la sola perque 's recreyi ab *El beso maldito.*)

Se 'n va pel foro caminant de puntetas. Paca continúa llegint en silenci, y al cap d' un rato sospira

PACA Ay!... Si la Laura m' hagués cregut á mí... vull dir, si jo la hagués tingut de aconsellar, no li hauria sucuhit la tremenda desgracia que acabá ab sa vida! ¡Pobra Laura! . . (*Llegeix en veu alta.*)

«Cuando el Marqués penetró en el tocador de Laura por la puerta de escape, como tenía por costumbre, un grito de sorpresa y de terror se escapó de sus labios. ¿Qué vieron sus ojos? Vieron á la hermosa Laura, vistiendo elegante y alba bata de vaporosa muselina, revolcándose, en el estertor de la agonía, en un lago de sangre en el cual flotaba, como barquichuelo de corcho, una cincelada daga florentina con la cual, sin duda, habia sido desgarrado el terso y sonrosado seno de la hermosa Laura.» (*Parlat.*) Quina impresió, pobre Marqués, tant que la estimava!...

(*Llegint.*) «Mudo de asombro estaba el Marqués contemplando el terrorífico espectáculo, cuando le pareció oír cierto ruido detrás de las veladas vitrinas que ocultaban el perfumado dormitorio de Laura. Irgióse su arrogante y aristocrá-

tica figura, y gritó con vibrante y autoritario acento:—¿Quién está ahí?...»

ESCENA VIII

SRA. PACA, ANTONIETA y MUNDETA.

- ANTO. La pentinadora, senyora.
- PACA Ay!... (*Ab espant, deixant caure 'l llibre y aixecantse.*) Ay, quin susto m' heu donat!
- MUNDE. Y aixó, senyora Paca?
- PACA Estava tan capficada ab la lectura de *El beso maldito*, que...
- MUNDE Ay, filla, y que m' agrada! No 'm cansaria may de llegirla.
- PACA A tothom agrada, Mundeta, á tothom. L' hi deixada á todas las noyas que forman la meva *corta* de amor, que dich jo.
- MUNDE. Las noyas hi poden trobar molt bons exemples. Aquella Laura, es un mirall.
- PACA Una mica entelat, per aixó; pero, vaja, sempre es un mirall per las que son un xich coquetas.
- ANTO. Que vol que comensi á escalfar els amolls d' arrissar?
- MUNDE. Aquí 'ls tens. (*Treyentlos de la butxaca del devantal.*) Suposo que voldrá arrissarse els devants, oy, senyora Paca?
(*Antonieta se 'n va.*)
- PACA Una mica; no més que per alló... ¿sabs? Perque jo, la veritat, ja no tinch d' enamorar á ningú.
- MUNDE. Vol callar?
- PACA Una vellota com soch ja!...
- MUNDE. Je, je, je!... Vaja, no digui; que quan vosté surt disposada á qué l' admirin, no 'n malmet poch de cors, per la gracia de Deu!
- PACA Je, je, je!... No 'm fassis riure, Munde-

ta. Si tingués la teva joventut y fos viu-
da com ets tú, no dich jo qu' encara,
encara...

MUNDE. Ay, senyora Paca!... Qui vol que la vul-
gui á u' aquesta desgraciada!

PACA Vaja, vaja, calla, y no 'm fassis enraho-
nar!... Que vols comensar á desferme 'l
cabell? (*Séu en una cadira.*)

MUNDE. Com vulgui. Ahont té 'l pentinador?

PACA Deu rodar per aquí... á sobre una ca-
dira.

MUNDE. Ja 'l veig. (*Va á buscarlo, y l' hi posa so-
bre las espatllas, comensant la feyna.*) Té
un cabell dels més hermosos qué pentino.

PACA No valen burlas, Mundeta.

MUNDE. Y ara!... Si aixó es una madeixa de se-
da fina.

(*Antonieta torna ab els ferros.*)

ANTO. Els amolls.

MUNDE. Has fet massa aviat, Antonieta.

PACA Torna 'ls al foch.

ANTO. (Un viatge en va.)

MUNDE. Las pintas?

ANTO. Son á sobre la taula. (*Va á buscarlas.*)
Tingui.

PACA Després pensa á tornar l' olla al foch,
no fassis com l' altre dia, que t' en vas
descuidar, no adonanten fins á l' hora de
dinar.

MUNDE. Je, je, je!... Y com se las van compon-
dre?

PACA Deixantnos perdre la escudella y la
carn d' olla.

ANTO. Quina necessitat tenia d' explicarho?

MUNDE. Bé, dona, entre nosaltres ray: la penti-
nadora es una capsa tancada.

PACA Vés, ves á escalfar els ferros

ANTO. (*Ap. tot marxant.*) Sino que aquí faig lo
que vull, tot seguit m' hi estava.

MUNDE. (*Quan quedan solas, sens deixar la feyna.*)
Tinch de donarli un recado.

- PACA De qui?
- MUNDE. Hi trobat al Pepito Sitgetá...
- PACA Ay, pobre Pepito!... Ell y la Conxita, están que no gosan á dir que l'ánima siga seva.
- MUNDE. De desde que 'l pare de la Conxita va treurem ab tan mal modo de casa seva, quan va descobrir que jo 'ls hi portava els recados, ells dos viuen als llims y no s' han pogut veure ni comunicar més.
- PACA Bè, aixó de que no s' han vist, qué m' has de dir á m'j... Es un dirtho á tú, pero, muixoní, eh? Diumenge se van veure aquí casa.
- MUNDE. Qué 'm conta!... Mira la mosca balba de la Conxita!
- PACA Y fins me penso 'quin es el recado que 'm portas. Una carta, veritat?
- MUNDE. Si, senyora; perque vosté l' entregui á la Conxita. Aquí la té. (*Donantli.*)
- PACA (*Guardantla.*) Aquest mateix dematí la tindrà, perque ella ha de venir ab l' es-cusa de tornar-me un llibre.
- MUNDE. Y de passada per veure si ha vingut el correu, oy?
- PACA Ja veurás; son pare es un *tirano*...
- MUNDE. Uy, quin sereno que n' hi há!
- PACA Y aquell parell s' estiman de tal manera, que, la veritat, me fan compassió, y veig que fins hi perdrien la salut y... que tinch de fer sino ajudarlos y protegirlos?
- MUNDE. Si en Pepito fos tan apocat com ella, se fondrien com una candela cap per avall.
- PACA Una mica massa atrevit es, y no sab dissimular. En cambi, la Conxita, es més nyau, nyau.
- MUNDE. Uy, si ho es!... (*Veyent á Antonietta que torna.*) Calli... Vaja, que 'ls *torcidos* son una gran cosa per fer quedar bé 'l ca-

bell. Que portas els ferros, Antonieta?

ANTO. Tingui: pot ser serán massé calents y tot.

MUNDE. (*Acostantsels á la cara.*) Ja ho crech! Aixó es un ferro ruent.

PACA Veshi ab tiento, Mundeta, no 'm cremis el cabell.

MUNDE. Perdi cuidado, dona: ja sé 'l que 'm faig.

(*Els ja rodar perque 's refredin, y després els hi aplica.*)

ESCENA IX

Las mateixas. y CELESTINO.

CELES. Donan son permís las senyoras?

MUNDE. Ay, el Celestino!

ANTO. (El favorito.)

CELES. Oh!... la sorprench en un acte d'intimitat; fent la *toilette*.

PACA Sabs Celestino, que has comés una gran imprudencia?

CELES. Jo, senyora Paca?

PACA Tú, sí: entrant fins aquí sense demanar la meva venia.

CELES. La imprudencia es deixar la porta oberta, senyora Paca. Pero espero de la seva bondat que perdonará 'l meu atreviment.

PACA Per aquesta vegada, perdonat. (*Li allarga la mà, que Celestino estreny.*)

CELES. Y per un altre... també, ¿veritat?

PACA No acostumo donar may res á compte.

CELES. S'estima més donarho tot d'una vegada, oy?

PACA Ah, dolent!...

CELES. Cóm aném, simpática Mundeta? (*Volentli fer una carícia.*)

MUNDE. Ep!... Cuydado que 'ls brots son tendres.

ANTO. (Y tal si ho son!)

MUNDE. Y aquests ferros molt calents. (*Acostant-loshi á la cara.*)

CELES. Esquerpa estais, á fè mia.

PACA. Celestino!... Y ara, que tens de propasarte?

CELES. Mundeta. . (*Allargantli la mà.*) Perdónam tú també.

MUNDE. Je, je, je!.. Fuig d' aquí!...

PACA. Tú no més pecarias pel gust que deus trobar ab la penitència.

ANTO. Que 'm vinga ab brochs á mí, que no anirá pas á Roma per la penitència.

CELES. Tú no capissas las finesas de la galantería

PACA. Al Celestino se li deu concedir certa indulgencia; lo que fa, no ho fa ab malicia.

ANTO. Bueno, bueno: que n' hi concedeixi 'l bisbe d' indulgencias.

MUNDE. Ja té 'l cap arreglat y en disposició de fer de las sevas.

Li treu el pentinador y Paca s' aixeca. Se sent al corredor una veu d' home que crida.—*Ey!... Amaria!* .

PACA. Antonicta, vés á veure qui hi há. (*Antonicta se 'n va.*) Qué tal: qué 't semblo, Celestino?

CELES. Está d' alló més interessant!... Si jo 'm freqüentés ab la senyora Reyna ab la franquesa que ho faig ab vosté, faria nombrar á la Mundeta, pentinadora de la Real Casa.

MUNDE. Je, je, je!... Gracias per la protecció.

PACA. Y á mí, qué?

CELES. A vosté?... De Camarera Mayor per amunt.

PACA. Pot ser no m' acontentaria.

CELES. Podria demanar; la boca tindria per mesura; y si no n' hi havia prou, nombraríam el senyor Fidel, veterinario mayor de las reales caballerizas.

PACA Je, je, je!... Quin bromista que n' hi ha del Celestino!

(*Torna Antonieta ab entregas de novela.*)

ANTO. El repartidor ha portat aquestas entregas.

PACA Deixalas sobre la taula.

ANTO. Diu que valen una pesseta.

PACA Bueno; dígali que un altre dia las hi pagaré totas plegadas.

(*Antonieta se 'n va.*)

MUNDE. Una novela nova?

PACA Si, per ara me va agradant.

MUNDE. Que me la deixarà llegir?

PACA Quan estigui acabada. Ara tot just comensa la segona part y ja 'm costa dotze ó tretze pessetas.

MUNDE. Si que deu ser bona!

CELES Ja se sab, tot lo bó, costa.

MUNDE. Quina manera d'entretenirme!... Me 'n vaig, que encara 'n tinch mitja dotzena per pentinar.

CELES. Ay! qui pogués ser manetas tevas.

MUNDE. Tocarias... molt cabell.

CELES. Y caronas finas y graciosas.

MUNDE. Y algunas de lletjas y arrugadas.

PACA Com la meva.

CELES. No digui heretgias, senyora Paca.

MUNDE. Je, je, je!... Vaja, adeu!...

(*Se 'n va tot rient.*)

ESCENA X

SRA. PACA y CELESTINO.

PACA Celestino, Celestino!... Te tornas no sé cóm, y jo 'n puch tenir gelosia.

CELES. Qué més voldria jo que tingués gelosia; fora prova de qué 'l meu amor per vos-té...

PACA Je, je, je!... Calla, calla, plaga!... Sen-

- tir amor per una senyora casada!... Oh!
y quin pecat!
- CELES. Que no tindria res de *original*; tot lo més seria copia. N'hi há tants exemples!
- PACA Je, je, je!... Vaja, vaja; no vull que me 'n parlis d'amor... Vina, séu, y parlarém d'altras cosas com á bons amichs.
(*Seuhen, ella al sillò y ell en una cadira al seu costat.*)
- CELES. Aixó es tentarme y.. (*Va á agafarli la mà y ella li dona un cop.*)
- PACA Las mans quietas!
- CELES. Cregui que.. no sé pas com classificarla.
- PACA Je, je, je!... A mí?
- CELES. Hi ha días que la trobo esquerpa, com avuy, y altres manyaga y casi enamorada que fins m'hi arribat á pensar que...
- PACA Je, je, je!... Que t'estimo, veritat?
- CELES. Sí!...
- PACA Donchs, ho has endavinat!...
- CELES. (*Ab alegria.*) Oh, Pacal..
- PACA Perque t'estimo... com el millor amich, com un germá si vols... y á propòsit: te sé una noya que per tú seria un partit com no 'l pots desitjar millor.
- CELES. Sempre empenyada en volguerme casar!
- PACA Per qué aquesta aversió al matrimoni? Ja casi passas de la edat.
- CELES. Per dugas rahons.
- PACA Vingan, veyám.
- CELES. La primera, perque es molt bonich no tenir de sapiguer may á quin preu va 'l pá.
- PACA Aixó es una solemne covardia. Y la segona?
- CELES. La segona... perque per ara me va molt bé l'estat honest de solter.
- PACA Ay!.. quin carrabiner que n'hi há de tú!
- CELES. (*Agafantli la mà qu'ella li abandona.*) Ah, Paca!... Per qué sempre aquesta

táctica d' estira y arronsa que... que...
(*Acostantshi ab passió.*)

ESCENA XI

Los mateixos, y ANTONIETA, ab una mitja de dona á la má.

- ANTO. Senyora? (*Desde la porta.*)
PACA (Sepárat!) Qué hi há, Antonieta?
CELES. (*Ap. alsantse.*) Malviatje la mossa!
ANTO. La bogadera ha portat la roba, y hi havia aquesta mitja de vostè despariada, y per més qu' hem buscat no hem trobat la pariona.
PACA Veyámla? (*Antonieta li dona.*)
CELES. (Quin goig deu fer plena... de pantorrilla)
ANTO. La pobra dona té por de que l' hagi perduda.
PACA Ah, ya, sí!... Dígalí que no pateixi. Aquesta mitja es la pariona de la del altre dia, que també anava sola.
ANTO. Veritat: ja no me 'n recordava.
PACA Visch sempre tan enfeynada que ni temps me queda per posar una mica de ordre á la casa.
ANTO. Pregunta també si á la setmana entrant vol ferne de bogada.
PACA No ho sé; tinch de mirarho. Dígalí... que ho deixarém per l' altra.
ANTO. Molt bé diu. (*Se 'n va.*)

ESCENA XII

PACA y CELESTINO.

- PACA Ho veus?... Ab una mica més me compromets. Y tornant á lo que deyam...
CELES. Referent al meu amor?

- PACA No; á lo del teu casament.
CELES. No vull que me 'n parli.
(*Amoscat s' aparta d' ella, que s' hi acostava ab manyagaria.*)
- PACA Está bé... parlém d' altres cosas. Sabs que noto que ja no 'm tens aquella confiança que 'm tenías avans?
- CELES. Qué vol dir?
- PACA Que encara no m' has contat res de lo que 's diu y passa per la vila. Ja ho sabs que m' agrada estar enterada de tot.
- CELES. Y què m' importa lo que 's diu per la vila, ni lo que passa pel mon, si per mí no hi ha més mon que vosté, ni...
- PACA Je, je, je!... Ah, bojot, bojot!
(*Se presenta Conxita. Paca se dirigeix cap á ella ab alegria, petonejantla.*)

ESCENA XIII

Los mateixos y CONXITA, que porta un llibre á la mà.

- CONXI. Deu los guard!
PACA Oh, la Conxita!...
CELES. Malviatje!... un altre destorb!
CONXI. Hi acabat de llegir el llibre que 'm va deixar, y ara li torno. Moltes gracias.
PACA De res... No calía que te haguessis molestat.
CELES. Com está, Conxita?
CONXI. Bé, gracias; y vosté?
CELES. Jo, com sempre. Y l' amor, com va?
CONXI. Ay, ves!... Quina pregunta.
PACA No 's permetan indiscrecions, Celestino.
CELES. Tanco la boca; y dispensim, Conxita.
CONXI. Ja está dispensat, si s' hi empenya.
CELES. Ab el seu permís, las deixaré en complerta llibertat.
PACA Te 'n vas?

- CELES. Sí; tinch una mica de feyna. Passihobé,
Conxita.
- CONXI. Estiga bó!
- CELES. Senyora Paca ..
- PACA Adeu, Celestino.
- CELES. (*Ap. tot marxant.*) Tan ben encarrilat
que anava!

ESCENA XIV

SRA. PACA y CONXITA.

- CONXI. Ay, senyora Paca!... Si sabia la comedia que hi tingut de fer per poguer venir!
- PACA Pero, per venir á casa.
- CONXI. El papá 'm vigila d' una manera!...
- PACA Que desconfia de mí?
- CONXI. Jo 'm penso que no, porque com sempre 'ns hem freqüentat.
- PACA Y donchs?
- CONXI. Que 's pensa qu' hi pogut venir tota sola?
- PACA Qui t' ha acompanyat?
- CONXI. La minyona; pero ha donat la casualitat qu' hem trobat á sa germana, que serveix á cal Notari, y jo li he donat permís per anarsen ab ella, quedant en que després me passaria á buscar aqui.
- PACA Je, je, je!... Molt ben pensat!... Vina, vina, séu... (*Ho fan.*) y alegrat, porque tinch de donarte..
- CONXI. (*Interrompentla.*) Un recado?... Que ha vist al Pepito?... Qué li ha dit?...
- PACA Je, je, je!... Esperat, filla!... Semblas una piula!
- CONXI. Desde diumenge, que 'l vaig veure aqui, no més l' hi vist, y encara de cúa d' ull, dugas vegadas passant pel carrer de casa, una al passeig, dugas á la iglesia en la novena del Sagrat Cor, una altra...
- PACA Je, je, je!... Y 't semblan pocas? Y á la

- CONXI. escudella, no te l' hi has trobat cap dia?
Ay, com se 'n burla vosté, senyora Paca!... Digui, donchs: que l' ha vist?
- PACA No l' hi vist.
- CONXI. No deya que...
- PACA Pero es igual que si l' hagués vist. Que no ho sabs que tinch un aucellet que va y 's fica ahont me convè? Y aquest aucellet m' ha portat una carteta d' ell per tú; qu' es aquesta: té. (*L' hi dona.*)
- CONXI. Una carta del Pepito!... Ay, quina alegrí!... Veyám qué diu?... (*Va á obrirla y 's deté.*) Ay, no!... No gosol!...
- PACA Que 't fa por?
- CONXI. No, senyora; pero... devant de vosté... me farà vergonya llegirla.
- PACA Je, je, je!... Ja 'm tombaré d' esquena.
- CONXI Y cóm se 'n burla... No, no!... no vull obrirla aqui! (*La guarda.*)
- PACA Tens rahó; á casa teva, sola y recullideta, la podrás llegir ab tota calma y y recreyo, extasiante ab las dolsas amoretas que 't deu dir, y podrás ferte la ilusió de que parlas ab ell en persona y que...

Para en sech y contempla á Conxita que va fent que sí, que sí, ab el cap. Paca acaba per esclatar en una gran rialla.

- CONXI. Y com me endavina 'l pensament!
- PACA Je, je, je!... Ja costa forsa endavinar el pensament d' una noya enamorada! Totas el porteu escrit al front.
- CONXI. Jo també?... Qué hi tinch escrit al front?
(*Passantshi la má, ab espant.*)
- PACA Je, je, je!... Tranquilisat, filla, no res. ¡Ay, santa ignocencia!
- CONXI. Tota m' havia espantat!... Pobra de mí que se 'm llegís lo que... Oh!... ¡quina vergonya!
- PACA No, dona, no; pero per mí, que sé lo que

estimas al Pepito, nó que no portas res amagat.

CONXI. Forsa l' estimo!... y sempre 'm sembla que 'l tinch al devant, y si un moment me fuig la seva visió, me dich: Ara se 't presentarà 'l Pepito, ara vindrá, ara...

ESCENA XV

Las mateixas, y PEPITO, desde la porta, ab recul y á mitja veu.

PEPITO Conxita!... Conxita!...

(Paca y Conxita s' aixecan sent un xiscle d' espant.)

PACA Qué!... Quí hi há?...

CONXI. Pepito!...

PEPITO Soch jo, sí!... *(Baixant.)*

PACA Diastre de Pepito!... Has comés una gran imprudencia!

PEPITO No hi he pogut fer més!... El Celestino m' ha dit que la Conxita era 'aqui y...

PACA Me compromets de mala manera!

(Paca anirà sovint á quaytar al balcó y á la porta del foro)

CONXI. Tota jo tremolo!

PEPITO Me 'n aniré tot seguit!

CONXI. Ay, sí; que si venia algú!...

PEPITO Hi pujat no més que per tenir el goig de veuret, *(Agafantli las mans.)* y pogueu dir que penso sempre en tú!

CONXI. Jo també!

PEPITO Que t' estimo cada dia més!

CONXI. Jo també!

PACA Enllestiu aviat!

PEPITO Y per dirte també que si ton pare continúa oposantse á nostre amor, estich determinat á pegarme un tiro!

CONXI. ¡Jesús, Deu meu!... Qué 't tornas boig?

PACA *(Deixant el balcó.)* ¿Que no acabau encara?

- PEPITO Hi há un medi per evitar que 'm mati.
Fugir tots dos!
- CONXI. Tampoch!... Ves, fugir!... y ahont aniriam tots dos sols?
- PEPITO Lluny d' aquí!... A la fi del mon!... Al infern!
- PACA Vaja, vaja, vaja; no diguis tonterías!...
- PEPITO Es que estich desesperat, senyora Paca.
- CONXI. Jo també; pero no tant com tú!
- PACA Tots els enamorats son lo mateix: á la més petita contrarietat, parlan de matar y de fugir, y son pochs els que fugen y encara menos els que 's matan, y els pochs que ho fan, ho fan sense dirho.
- PEPITO De totas maneras, aixís no podém continuar; y jo m' enquimero, y perdo la gana...
- CONXI. Jo també, pero ..
- PACA Perdeu la gana? Veyám, digas: (*A Pepito.*) Qué has menjat per esmorsar?
- PEPITO Com cada dia: quan m' hi llevat, hi prés la llet, y més tart hi menjat una truyta á la francesa.
- PACA Y tú?
- CONXI. Hi prés xacolata, y allans las deu, una llonsa á la brasa.
- PACA Veyéu? .. Y diuhen que han perdut la gana!... Ay, enamorats, que qui se 'n calsa no se 'n vesteix de vosaltres!
- PEPITO Si, vegi; no mengi ab aquestas tribulacions!
- PACA Just; y quan hi estigas acostumat á no menjar, que 't moris, com el ruch de aquell pagés, oy? Vaja, prou: ara ja us heu vist, y vesten, no fos cas que...
- CONXI. Té rahó la senyora Paca; vesten. Jo ja estich contenta.
- PEPITO Jo també; pero si 't veig tan poch!... Que tornarás demá, rateta?
- PACA No, no!... No pot ser, que cada dia no es festa.

- PEPITO Pero, senyora Paca!...
- PACA Pepito, no 'm fassis enfadar, ó sino vos retiro la meva protecció.
- CONXI. Ay, no, senyora Paca; cón ho fartam!
- PACA A creure, donchs; que ja ha durat prou y massa la entrevista.
- PEPITO Adeu, Conxita!... (*Agafantli las mans.*)
Pensa forsa en mi!
- CONXI. Adeu, Pepito!
- PACA Vaja, prou!... Enllestiu!
- PEPITO Adeu!...
- CONXI. Adeu! .. (*Separantse.*)
- PACA ¡Gracias á Deu!

ESCENA XVI

Los mateixos, y MUNDETA. Entra esvarada, espantant á tots.

- MUNDE. Ay, senyora Paca!...
- CONXI. Deu meu, quin susto!
- PACA Qué hi há?...
- MUNDE. També 'l Pepito aquí!
- PEPITO Qué passa?
- MUNDE. Me trobava á cal Notari pentinant á la senyora, quan ha comparegut el pare de la Conxita, que crech que li fan una escriptura...
- CONXI. Si!
- PACA Y qué?...
- MUNDE. Quan al cap d' un rato ha fet cap (*á Conxita.*) la vostra minyona ab la de cal Notari!...
- CONXI. (*Cau plorant en una cadira.*) ¡Ay, desgraciada de mi!
- PEPITO Conxita!...
- MUNDE. Y al veurerla sense la Conxita, que á la cuenta havian surtit juntas, li ha mogut un sacramental y allí mateix l' ha despatxada!

- CONXI. Ay, pobra de mí!...
- PEPITO No ploris, dona!
- PACA No 't despacientis, Conxita... Y qué més?
- MUNDE. Jo hi enllestit á corre-cuyta pera venir-vos á avisar, perque ab lo qué hi sentit, penso que ell vindrá cap aquí.
- PEPITO (*Ab espant.*) Que vindrá 'l pare de la Conxita!... Ay, me matará, me matará!
- PACA Prou exclamacions!... Conxita, res de plorar, cara alegre!
- CONXI. Ay, senyora Paca; no sé si podré!
- PACA Tens de fer un estors, filla.
- Conxita procura asserenarse; Pepito cada cop més esvarat, y Mundeta ha anat á guaytar al balcó
- PEPITO Y jo, qué faig?
- PACA Tú, nosa! Ab aixó, te 'n vas corrents; y tú també, Mundeta.
- MUNDE. (*Deixant el balcó.*) Ja no hi ha temps! El pare de la Conxita vé cap aquí!
- CONXI. Deu meu! .. Deu meu!...
- PEPITO Tanta malicia que 'm té!
- PACA No ploris, Conxita!... Tú, Pepito; aquí dintre!... (*Empenyentlo cap al quarto.*)
- PEPITO Vol dir que?...
- PACA Depressa! (*El fica dintre y ajusta la porta.*)
- CONXI. ¡Quin compromís, Verge pura!
- PACA Mundeta, que no 't vegi á tú tampoch! Vesten cap á la cuyna!
- MUNDE. No ho vull pas que 'm vegi!
- Se 'n va cap al foro y al passar la porta, se topa ab el senyor Joseph, que la agafa pel bras fentla tornar á entrar.

ESCENA XVII

SRA PACA, CONXITA, MUNDETA y SR. JOSEPH.

- SR. JO. Ahont vas tú!... Quédat, que 't necessito!
- PACA (*Ab fingida alegría.*) Oh, el senyor Joseph! Tant de bó per casa meva!...

SR. JO. No 'm vinga ab fingiments ni magarrufas, que no soch cap xitxaretlo com els que sol entabonar!

PACA Senyor Joseph!...

SR. JO. Senyor romansos!... Conxita!...

CONXI. Papá...

SR. JO. Vina'm aquí... (*Conxita s'hi atansa ab sumissió.*) Vaig treure de casa á aquesta dona, (*Senyalant á Mundeta.*) porque t'estimo prou per permetre que tingas amistat ab ella.

MUNDE. Que soch cap mala dona, per ventura?

SR. JO. No ho sé; pero sí que sé que no ets res de bó.

MUNDE. Millor que vosté!... ho sab?

SR. JO. No ho sabia; pero 'm té sense cuydado. Filla meva: m'has sentit ja; res més tinch que afegir.

CONXI. Ho tindré present, papá.

SR. JO. Aixís ho espero (*A Mundeta.*) Ja hi dit lo que volia dirte. Ja estás llesta y te 'n pots anar quan vulguis.

MUNDE. Es la mestressa de la casa qui 'm pot treure; nó vosté.

PACA Mundeta: sense treuret de casa, te agrahiré que 'm deixis sola ab el senyor Joseph y la Conxita.

MUNDE. Aixó ja es diferent. Adeu siau!...

(*Se 'n va.*)

ESCENA XVIII

Los mateixos, menos MUNDETA.

PACA Senyor Joseph; vol fer el favor de pendre asiento?

SR. JO. Gracias: nó hi vingut per ferhi estada.

PACA Espero, donchs, que 'm donará las degudas explicacions sobre la manera... diguèm extranya, com s'ha presentat.

SR. JO. Ab dirli que hi vingut á buscar á la meva filla, podriam quedar llestos; pero ja que vol explicacions, n' hi donaré: Tinch ordenat á la Conxita, ja que encara s'hi es á temps, que deixi corrér las relaciones amorosas ab el jove protegit de vosté... (*Paca va á contestar.*) Permetim! per diferentas rahons que jo'm sé y la Conxita també; una de las quals n' hi faré sabedõra: Perque l' home que aspiri á la mà de la meva filla, vull que sigui...

PACA Un hereu ab hisendas, com posseheix vosté.

SR. JO No, senyora. Que sigui pobre ó rich, me tindrà sense cuydado; pero sí que vull que sigui, lo que se'n diu: ¡un home!... no, ¡un mico! com es el protegit de vosté.

PACA Senyor Joseph!... Es molt dir, el dir que jo protegeixo...

SR. JO. Ho dich, perque es aixis! ¿Veritat, Conxita? (*Aquesta acota'l cap sense respondre.*) Ho veu?... Aquest silenci d' ella, es més eloqüent que tot lo que'm pugui dir vosté.

PACA De totas maneras, dech dirli que...

SR. JO. No res no'm dirá vosté!... Maquinacions y trapaceries, veliaqui!

PACA Senyor Joseph!...

SR. JO. Senyor romansos!... li torno á dir.

PACA Es que vull que sápigga que jo no m' hi ficat, ni tinch perque ficarme, en las relaciones amorosas de sa filla.

SR. JO. Calli!... enredayre trapacera!... Aixis m' ho fa dir!

PACA Aixó es un insult que no li dech permetrer, ni menos á casa meva!

CONXI. Papá!...

SR. JO. Calla, tú també! . . Es que si no fossim á casa de vosté, li donaria un altre cali-

ficatiu més gràfic, qu' es el que millor li cuadra!

PACA ¡Deu meu!... Veurem insultada á casa meva!

SR. JO. Sé més de lo que vosté 's creu, y estich enterat de lo que vosté no 's pensa!

PACA Y qué es lo que vosté sab?

SR. JO. Moltes cosas; y per mostra n' hi diré una: Diumenge possat va proporcionar una entrevista al seu mico protegit ab la meva filla, aquí, en aquesta casa!

CONXI. (¡Pobra de mí, ho sab!)

PACA (*Refeta de la sorpresa.*) Aixó es fals!... Es una calumnia!

SR. JO. A mí 'm consta qu' es veritat; sí senyora!... No bado jo, nó; com bada 'l calsassas del seu marit!

PACA Oh!... (*Plorant.*) No 'n té prou ab insultarme á mí, que també insulta al meu marit!... ¡Surtim de casa desseguida!

SR. JO. Ab més gust del que 's pensa me 'n aniré!

CONXI. (*Plorant*) Papá!... No li digui res més!..

PACA Surtim de casa d' una vegada!

ESCENA XIX

Los mateixos, y SR FIDEL, qui, sorprés, se para á la porta.

FIDEL Qué son aquests crits!... Qué passa!

PACA Tú, vina!... (*Agafantlo pel bras y sentlo seguir.*) Vina 'm aquí!

FIDEL Pero, qué tens?...

PACA Veus aquest home?... Me ha insultat dihent que jo era...

SR. JO. Una trapacera enredayre.

FIDEL Home, Joseph; aixó...

PACA Y que tú ets un calsassas!

SR. JO. Aixó mateix: un calsassas!

FIDEL Calsassas jo!... Jo; tot un veterinari de

primera classe, sub-delegat de veterinaria del partit!

SR. JO. Que ab tot y la seva ciencia y trassa en curar animals, no sab corretgir los defectes de la seva dona.

PACA Aixó es tractarme de bestia!.. Ay!... ay!... A mí m' agafa alguna cosa!..

Paca se deixa caure plorant al silló El Sr Fidel queda una estona soptat, encarantse després ab el Sr. Joseph. Conxita no ha parat de plorar, la cara tapada ab el mocador.

FIDEL Aquests insults, no 'ls puch admetrer de cap manera!

SR. JO. No 'ls admets?

FIDEL No!

SR. JO. Donchs... aqui te 'ls deixo; fesne lo que 'n vulguis!... Aném, noya!

Agafa á Conxita pel bras, que plora més fort, emportantsela. El Sr. Fidel ha quedat sorprés, girat de cara al foro. Paca continúa plorant. Pausa.

ESCENA XX

SRA. PACA, SR. FIDEL. y aviat ANTONIETA.

FIDEL Calsassas!... Pot ser tindrà rahó que ho he vingut sent!

PACA Deu meu!... y quin modo d' insultarme!

ANTO. Qué hi há?... (*Acudint á Paca.*) Ay, qué té, senyora Paca?...

PACA (*Aixecantse de sopte.*) Y has permés que se 'n anés sense donarli una lliadó? Calsassas!... ¡Més que calssassas!

FIDEL Eh?... Tú també?... Al últim m' ho donaréu entenenent que hi sigut un calssassas! Donchs, bé: avuy acabo de serho!

PACA Fidel!... Qué vol dir aixó?

FIDEL Vol dir que avuy acabas de portar las calsas tú, y que me las poso jo; y perque d' avuy endavant no 'm caiguin, me las asseguraré ab elástichs y cinturón.

- ANTO. (Si s' haurà tornat boig?)
PACA (Plorant.) Deu meu!... Fins el meu marit m' insulta!
FIDEL No 'm vingas ab plors ni comedias, que ja 't coneix las maulas!
PACA Senyor!... Senyor!... Quins afronts! (*Al silló, plorant.*)
FIDEL D' aquí en endavant se farà lo que jo ordeni! Antonieta!
ANTO. (*Espantada.*) Mi senyor?...
FIDEL Desde avuy soch rey absolut de casa, y per lo tant, vindrás á pendre ordres á mi!
ANTO. Molt bè diu.
FIDEL Y comensém ara!... (*Va á buscar l' escombra.*) Té; aquí tens aquesta escombra que fa dias que roda per casa y encara está per estrenar. Apa, á escombrar y á fer neteja!
(*Antonieta escombra, aixecant molta polsaguera.*)
PACA Quina vergonya!.. Jo no ho resistiré!
FIDEL Y tú, prou ploramicas; á ajudar á la Antonieta!
PACA Mal home!.. Tirano!... (*Sense moures.*)
FIDEL Paca, no m' exasperis!...

ESCENA XXI

Los mateixos, y CELESTINO, que's para á la porta

- CELES. Uy, quina polsaguerá!... Que fan dissapte?
FIDEL Hola, el Celestino!... Sí, senyor, sí; fem dissapte, y comensém per escombrarho tot; ho sents?... Tot!
CELES. Oh, la senyora Paca plorant!...
(*Se hi vol acostar y'l Sr. Fidel lo deté.*)
FIDEL Eh!.. No t' importa res la Paca; ho sents?
CELES. Senyor Fidel!

- FIDEL T' hi dit que ho escombravam tot!.. Que no ho has entés per ventura? Ab aixó, al avió; aquí ja hi estàs de més.
- CELES. Me treu de casa?
- FIDEL Y ben depressa; ab prohibició de que tornis més.
- CELES. Senyor Fidel, me donará una satisfacció!
- FIDEL Lo que t donaré serà un cop d'escombra, (*Prenentla de mans de Antonieta.*) si no cuetas á marxar!
- CELES. Senyor Fidel, aixó!...
- FIDEL Arri, al botavant!... (*Amenassantlo. Celestino fuig.*)
- PACA Quina grosseria!.. Treure las visitas de casa!
- FIDEL Hi dit que volía fer neteja de tot y 's farà. No faltaria més!... Antonieta, té la escombra, y continúa la escombrada; y tú, Paca, agafa 'ls espolsadors... ¿Ahont son?... (*Buscantlos.*)
- PACA Quin afront!...
- FIDEL No son aquí?... Ja te 'ls aniré á buscar! (*Se fica al cuarto. Paca s'aixeca espantada.*)
- PACA Fidel!... Fidel!... ¡Deu meu, quin compromís!...
- ANTO. Qué li passa, senyora?
- PACA Que á dintre 'l cuarto hi há 'l Pepito amagat!
- ANTO. Ay, la mare, quin escándol!
- se senten crits, cops y gemechs, y tot seguit surten Pepito y Fidel, portant aquest agafat pel coll á n' aquell, que va brut de roba.

ESCENA ÚLTIMA

PACA, ANTONIETA, SR. FIDEL y PEPITO.

- PEPITO Ay, ay!... que m' escanya!
- FIDEL No t' escaparás!...
- PACA Fidel, per mort de Deu!... (*Separantlos.*)
- ANTO. (*Ay, quin lío!*)

- PEPITO Perdó, senyor Fidel!... Soch jo!
- FIDEL Com; en Pepito!... Senyora: en nom del meu honor ultrajat, espero que 'm donará las degudas explicacions y aclarirá 'l misteri que implica l' haver trobat á aquest jove amagat sota 'l llit matrimonial.
- PACA Fidel, te juro que...
- PEPITO Jo també, senyor Fidel...
- FIDEL Calla, tú!... Ella, es la que li toca respondre.
- PACA (*Plorosa.*) Comenso per demanarte perdó d' una lleugeresa que hi comés.
- FIDEL Mare de Deu!... Mare de Deu!... Confessas que!...
- PACA No, no, Fidel!... Te equivocas.
- PEPITO No pensi res de mal de la senyora.
- FIDEL Que significa, donchs?... Parla!
- PACA Com sabs, en Pepito te relacions ab la Conxita, y aquest dematí s' han trobat aquí... per casualitat.
- FIDEL Tramada per tú; oy?
- PACA Te juro que nó!
- PEPITO Cregui; ha sigut casualitat.
- PACA Y ha comparegut el pare de la Conxita, y porque no 's trobés ab el Pepito...
- PEPITO M' ha fet entrar allí dins. Aixó es la pura veritat.
- FIDEL Ho veus quins compromisos te reporta el trafiquejar en festetjos, enredos y en cosas que no t' hi van ni t' hi venen?
- PACA Hi quedat ben escarmentada.
- FIDEL Que 't serveixi d' experiència! .. Y continuém la neteja: Tú, Pepito; al carrer, y no t' acostis més per aquí, que no hi tens cap feyna!
- PEPITO Si, senyor, sí!... Ja me 'n vaig. Estigan bons!... Adios... Passinho bé!...
- (*Se 'n va tot atribulat.*)
- FIDEL Tú, Antonieta; escombram tots aquests

llibrots, que no vull veure més novelas á casa! (*Tira á terra els llibres que hi há sobre la taula.*) Y tú, Paca, á endressar aquesta sala; no vull que estigas més desenfeynada; y jo, desde avuy, empuñaré las riendas de la casa; sí, senyor! Pues, no faltava més!

Antonieta escombra; la Sra. Paca recull objectes de sobre las cadiras, y 'l senyor Fidel se queda plantat, en actitut arrogant.

TELÓ

DEL MATEIX AUTOR

A cal notari, ó uns capituls matrimoniales desfets , saynete de costums catalanas, en un acte y en prosa.	1 Pta.
Ahont menos se pensa... comedieta en un acte y en prosa.	1 id.
En Pau de la Gralla, ó la festa major de la vila , saynete de costums populars vendrellencas.	1 id.
Lluyta de cacichs, ó la elecció de regidors , saynete de malas costums, en un acte y en prosa.	1 id.
La nit dels Ignocents, ó los municipals burlats , saynete en un acte y en prosa.	1 id.
La Agencia d' en Pep Currillo , saynete en un acte y en prosa.	1 id.
El carro del ví , quadro de costums vilatanas, en un acte y en prosa.	1 id.
Lo forn d' en Pere Pastera , saynete de costums vilatanas, en un acte y en prosa.	1 id.
Lo Coro dels Benplantats, ó aqui ha caygut la grossa , saynete de costums vilatanas en un acte y en prosa.	1 id.
La desenfeynada , comedia vilatana en un acte y en prosa.	1 id.

De venda en la llibrería de A. López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, y en las principals llibrerías.